

武道館

Číslo: 07
Září 2023

BUDOKAN.CZ

Měsíčník pro všechny fanoušky a fanynky bojových umění a sportů

*Black belt s pupkem a sepraným
tílkem je ostuda*

*Když cvičíte se senseiem Morio
Higaonou je to splněný sen*

*Mistrovství Evropy mládeže
v Goju Ryu 1998*

*Představujeme
American Kenpo
Karate Systém*

Sociální média

Celoroční nábor

SEBEOBRANA

KARATE

*Myslíte si,
že se vám nemůže nic stát?*

*Nebuďte snadnou obětí
a naučte se bránit!*

*Zvyšte si sebevědomí
a naučte se předcházet
krizovým situacím.*

Soukromé lekce

Kondiční lekce

*Tradice, Etika, Úcta,
Zdvořilost, Respekt.*

*Celoroční nábor do
kurzů a lekcí.*

*Vybavený sportovní
prostor - DOJO.*

*Pravidelné tréninky
a individuální přístup.*

+420721328832

www.asiabudocenter.eu

*Výuku povede
instruktor bojových umění
s praxí více jak 35 let.*

Vicemistr světa z roku 1998.

Neváhejte a přidejte se mezi nás!

OBSAH aktuálního čísla

Black belt s pupkem a sepraným tílkem je ostuda	04
7. World Budosai 2016 International Okinawa Goju-Ryu Karate-Do Federation	06
Mistrovství Evropy mládeže v karate Goju-Ryu 1998	10
Jeffrey Speakman - AKKS	12
Aktuality	14
Nové uniformy na karate	16
Naše projekty	17
Fotogalerie	18
Videogalerie	19
Sociální média	20
Nabídka z našeho klubu	21
Co bude přístě	23

Další číslo č.8 bude k dispozici ke stažení,
v neděli 1. října 2023

BUDOKAN.CZ vydává Antonín Grůza
a spolek Asia Budo Center, z.s.

Autor fotografie na titulní straně: Dominik Drábek
Toto číslo je ke stažení zdarma.

Adresa redakce:

Asia Budo Center, z.s.
Masarykovo nám.183/5
693 01 Hustopeče

e-mail: info@asiabudocenter.eu

mobil: +420 721 328 832

Budokan.cz

e-mail: info@budokan.cz

Spolek je zapsána v spolkovém rejstříku vedeném Krajským soudem v Brně, oddíl L, vložka 12718. IČ: 22671862.

Datová schránka: zivbnjf

Black belt s pupkem a sepraným tílkem je ostuda

Michaela Dostálová vyzkoušela v bojových sportech už leccos: judo, sambo, fighting, MMA a také brazilské jiu jitsu. Tomu se naplno věnuje od roku 2011. Medaile z mistrovství Evropy i světa k ní neodmyslitelně patří, a tak se jí za více než šest let podařilo získat od jejího mistra Michala Bittnera „black belt“.

Stěží můžu začít jinou otázkou. Jak těžké bylo dosáhnout černého pásu?
„Nevím, zda bych to popsala přímo jako náročné. Samozřejmě black beltu předcházela spousta tréninků, spousta bolesti, zklamání, kolikrát i zoufalství a slz. Ale to si myslím, že je stejné, jako u každého jiného sportu. Tyhle pocity byly ovšem vykoupeny mnohonásobně větší radostí, spokojeností a hlavně poznáním. Byla to dlouhá cesta, ne vždycky růžová, ale stála za to.“

Co pro vás osobně znamená mít černý pás v BJJ?

„V BJJ uděluje pásek váš trenér, až usoudí, že na něj máte schopnosti a taky nejdříve po uplynutí přesně stanovené minimální doby mezi jednotlivými stupni, která je předepsaná IBJJF. Již 10 let mám černý pásek v judu. Ten jsem nikdy nechtěla a víceméně se mu vyhýbala, co to šlo. Dělal jsem na něj zkoušky skoro z donucení a až poté, co jsem judo pověsila na hřebík. Černý pásek v BJJ беру jinak. Jsem za něj ráda a cítím obrovskou zodpovědnost. Hlavně už nemůžu říct trenérovi, že něco nejde a schovávat se za to, že jsem ještě „žáček“.

Takže takový váš nový začátek?

„Přesně tak. Je potřeba trénovat ještě víc. Už jen proto, že jsem jediná holka v ČR, k tomu chci přistoupit zodpovědně a na maximum se přiblížit preciznosti Michala. On je pro mě velkým příkladem toho, jak by měl být člověk sám k sobě přísný a neustále na sobě pracovat. Mít černý pásek pro mě taky znamená nějak vypadat a vystupovat. Pokud vidím „blackbelta“, který má pupek, nosí vytahané seprané tílko na no-gi, tak je to pro mě ostuda, a ne black belt. Tohle všechno platí dvojnásob, pokud člověk trénuje děti a ovlivňuje tím mládež.“

Co všechno se u vás změnilo od našeho posledního rozhovoru v roce 2014?

„Jestli si dobře vzpomínám, měla jsem tehdy blue belt a byla na začátku své BJJ cesty. Teď mám black belt a беру to tak, že jsem znova na začátku, jen trochu jinak. Takže jsem se vlastně posunula ze začátku na jiný začátek. Ne, samozřejmě se toho událo dost. Co se týká BJJ, tak jsem byla na několika mezinárodních turnajích, poznala

tréninky Braulia Estimy na kempu v Jersey, absolvovali jsme tři týdny tréninků v Abú Zabí u našeho Maestra Bitty, veterána UFC, několikrát jsem byla na trénincích v USA, a tak nějak jsem poznala, že mi absolutně vyhovuje styl „našeho“ BJJ, tedy Bittner jiu-jitsu. Jinak jsem od té doby byla vyzkoušet třikrát fighting, ve kterém jsem se stala třikrát mistryní ČR.“

Vyzkoušela jste i ultimátní zápasy...

Nikdy jsem je dělat nechtěla, ale na 1. mistrovství světa v Las Vegas mě to strašně nadchlo. Ihned po příletu jsem se na něj začala připravovat, a kromě BJJ jsem začala chodit na kickbox. Vzal si mě pod křídla pan trenér s velkým T. Miloslav Schejbal starší ze Schejbal gymu Lovosice, kde jsem již tou dobou trénovala děti BJJ. Přes půl roku jsem spávala v gymu, abych nemusela jezdit každý den z Prahy a zpět. Kickbox mě vážně moc bavil. Měla jsem tam super zázemí a strašně moc jim za to všechno děkuji. 14 dní před odletem na další MS jsem ale měla jisté zdravotní potíže a ze dne na den jsme skončili s tréninkem. Všechno se mi v mžiku zhroutilo jako domeček z karet.“

Přišly v té době nějaké nabídky na zápasy?

„Pár se jich objevilo. Na profesionální MMA zápasy na galavečerech u nás a na Slovensku, ale nějak jsme usoudili, že tyto nabídky za to vůbec nestojí. Když došla zajímavá nabídka na zápas v Dublinu v organizaci Bellator, nebyla jsem na to připravená a nechtěla tam letět jen proto, že je to Bellator. Tak uvidíme, co přijde. Každopádně do klece bych určitě ještě chtěla.“

Kde v současné době trénujete?

„Trénuji v Praze, pořád s Michalem Bittnerem, který měl z Čechů černý pás v BJJ jako první, v jeho akademii Clubu De Jiu-jitsu Pitbull Czech Republic. Jsem asi zvláštní případ, protože nechodím na žádné veřejné tréninky ani nikam do jiných gymů. Nemám to ráda. V tomhle jsem svým způsobem asociál a představa, že půjdu někam, kde to úplně nevoní a budu se prát s někým, kdo „úplně nevoněl“ ještě před začátkem tréninku, je pro mě horší než nejtít trénovat vůbec. Takže se dá říct, že se vlastně straním a vyhovuje

mi to tak, jak to je. Už několikrát jsem byla na nějakém kempu, který stál i dost peněz, a stejně jsem se jen převlíkla, zhodnotila situaci a pak necvičila. Prostě jsem to nedala. Dělam to pro radost a chci, aby to tak zůstalo. Párkrát v roce jsem i na tréninku v New Jersey v USA v Diesel Training Center, kde to vede milý sympáťák Javier Velez. Teď se ale chystám navštívit ještě jeden pražský tým, který má rozumného a voňavého trenéra, tak uvidím.“

V Lovosicích trénujete malé děti, jak vidíte naše nastupující mladé naděje?

„Ano, trénuju děti v Lovosicích a teď nově také v Ústí nad Labem ve SFC gymu a ve Slaném. BJJ je v ČR poměrně nový sport, tak uvidíme, jakým směrem se bude ubírat. Zatím je problém v tom, že nefunguje žádný svaz. Veškeré turnaje a vše si člověk musí hradit sám. Tudíž, i kdyby byly nějaké mladé naděje, je velký problém někam vyjet, pokud to rodiče nebudou mocí zafinancovat. Samozřejmě pokud jde o to sbírat zkušenosti a prát se v zahraničí, a nejen tady za humny.“

Je něco, co vás na BJJ štve?

„Co mě na BJJ štve? Všeobecně mě v životě štve, když někdo podvádí, tudíž mě to štve i v BJJ. Příkladem těchto podvodů je trenér Miloslav Bosák z Copacabana BJJ (nebo jak se teď aktuálně jmenuje jeho klub), který nechává svoji závodníci rok, co rok startovat na vrcholných soutěžích v nižším pásku, než má. V roce 2015 dostala jeho talentovaná svěřenkyně blue belt a víc, než půl roku poté se prala na mistrovství světa v dětské kategorii zelených pásků. Na tenhle podvod jsem sama několikrát upozornila přímo trenéra Bosáka. Spolu se mnou ho na to upozornil a dal najevo svůj nesouhlas s tímhle podvodným jednáním i blackbelt Roman Čedík z nejznámější české prestižní BJJ akademie Jungle BJJ.“

Co na to kouč Bosák?

„Bosák si ale dělá, co chce, nectí celosvětová pravidla, a tak se celá akce opět opakovala o rok později, a to hned dvakrát. Tentokrát se jeho svěřenkyně prala na mistrovství světa v Abú Zabí 2017 v modrých pásech, ačkoli již v roce 2016 dostala fialový pásek! Tohle je velký podvod, neboť na rozdíl například od juda se v BJJ závodí pouze ve stejných pásech. Tudíž modrý s modrým atd. (pokud nejsou na některých turnajích určité pásy spojeny). Neexistuje však, aby si někdo měnil pásek dle potřeby, jak se mu zrovna zlíbí. Argument Bosáka, že pro ni nebyla kategorie, tak jí dal o pásek níž, je naprosto zcestný. Pokud pro ni nebyla kategorie, nemůže tudíž startovat. Ne každý turnaj je pro všechny závodníky. Je to stejné, jako by si chtěl Hamilton tuto sobotu zazávodit ve své formuli 1, a protože se zrovna formule nejedou, přihlásil by se s ní do závodu čtyřkolák a dělal, že je to naprosto v pořádku, protože jeho kategorie nebyla vypsaná. Samozřejmě to vnímám jako obrovskou chybu a nezodpovědnost trenéra, ne závodnice, kterou ovlivňuje.“

Jak vás hodnotí váš trenér? Určitě je hrdý, kam jste to jako první žena dotáhla, nebo se pletu?

„Těžko mluvit za něj. Snad ano. Jinak by mi ten pásek asi neudělil. Určitě je rád, že jsem si dokázala poradit se soupeřkami v brown beltech jak letos v New Yorku, tak vloni v Las Vegas. Nemám u nás nikoho adekvátního, na kom bychom si mohli vyzkoušet, zda to naše BJJ funguje, či ne. Tudíž to byla pro mne taková opravdová zkouška. Já se vlastně peru jen s Michalem a dá se říct, že 99 procent času zápasu s ním pouze bráním.“

To zbývající jedno procento je, když si třeba zavazuje pásek a já ho začnu „nenápadně“ škrtit.

V těchto zápasech jsem ani vterinu nebránila. Celé to bylo v mojí režii, takže jsem si připadala chvíli jako on, když bije mě. Takže je doufám rád, že mě to naučil.“

Trochu otočme list. Máte od vašeho sponzora Hayashi nový typ dámského BJJ kimona ARA od italské firmy Grips. Jak se vám modré Gi líbí?

„No, já a kimona... Mám jich ve skříni momentálně 15 jen na BJJ a jsem takový fajnšmekr. Grips je pro mě absolutní špička. Má skvělý design a propracované detaily. Kvalitní lehoučký, leč dost pevný materiál, takže se v něm cítíte jako v bavlnce, a přitom se můžete prát na sto procent a nikdo vám ho neroztrhne. Je vylehčené, tudíž malinké a krásně se mi vleze do kabelky, takže můžu chodit na tréninky v podpatcích, s kabelkou jak správná holčička. Co je pro mě ale nejvíc top, je to, že Grips dělá dámská kimona. Muži to asi nedokážou ocenit, ale pro nás holky je to něco jako kabelka od Korse. To kimono prostě sedí. Má zúžené rukávy a nohavice a je proporcionálně přizpůsobené ženám. Když mám pánské kimono, musím mít dvě velikosti. Malý vršek a kvůli dlouhým nohám větší velikost kalhot. To u dámského Gripse padá. Původně jsem chtěla k tomu blackbeltu bílého Gripse. Přeci jen to bílé vypadá nejvíc seriózně. Když jsem je měla ale obě v rukách a viděla, jak jsou obě krásná, začala jsem přemýšlet. Nakonec jsem usoudila, že bych bílé nosila jen doma, protože bych si ho nerada ušmudlala a zničila od tati. Modré si můžu vzít i mezi lidi.“

Co na to říká vaše nejbližší okolí a rodina, že tolik cestujete?

„Tak oni už neříkají nic. V sedmi letech jsem začala dělat judo a od té doby je to prostě součástí mne.“

Už si zvykli, že jsem pořád někde v čudu, že se peru a tak. Nepřerušila to ani vysoká škola. I když v průběhu Ph. D. studia mi jeden vážený profesor sdělil: „paní inženýrko, už byste měla přestat lítat po světě mlátit lidi a měla byste se začít pořádně věnovat vědecké činnosti!“ Tak jsem se tomu zasmála a nijak to neřešila. Jen občas ty sporty obměním, aby to nebyla nuda.“

Vracíte se často do rodné Břeclavi?

„Bohužel ne tak často, jak bych chtěla. Celou vysokou jsem chodila do práce, abych si vydělala na všechny ty svoje výlety. Hodně jsem cestovala. A i když už jsem dávno dostudovala, jsem tak nějak pořád v jednom kole. Kdyby to bylo za rohem, bylo by to jednodušší. Kolikrát bych dojela jen na otočku za rodiči, ale pak jsem z toho ještě víc smutná, když dojezu ráno a večer už sedím zase ve vlaku do Prahy. Chce se mi pak akorát brečet. Teď mám ale o malý, krásný důvod víc, proč se vracet. Bratroví se narodil prcek. Jmenuje se po mně, a kdyby nespěchal, narodil by se přímo na mé narozeniny. Takže mám na Moravě i svého malého Mišku.“

Stále vás rodina podporuje, jako na začátku vaší cesty bojových umění?

„Tak nutno říct, že bez mých obětavých rodičů by nebylo vůbec nic. Vždycky jsem si uvědomovala, co všechno pro mě dělají a že to rozhodně není normální. Kdyby byli všichni rodiče jako ti moji, svět by byl mnohem krásnější. Samozřejmě mě podporují stále a téměř ve všem. Už mě sice nevozí ve tři hodiny ráno na turnaje, ani pro mě nejezdí každý večer místo filmu na nádraží po tréninku, ale kdykoli cokoli potřebuju, jsou tady pro mě. Nesmírně si jich vážím a miluju je.“

Co byste závěrem vzkázala novým bojovnícům, které půjdou ve vašich stopách?

Aby zvážily, u koho budou trénovat. Aby to dělaly pro radost, a doufám, že je to bude bavit a naplňovat, jako to naplňuje třeba mě.“

Autor: Antonín Grůza

Fotografie: Filip Hanilec

Materiál byl zpracován pro časopis *Bojová umění* 03,04/2018

7. World Budosai 2016 - International Okinawa Goju-Ryu Karate-Do Federation

Během letních měsíců se uskutečnil mezinárodní seminář WORLD BUDOSAI 2016, který se koná jednou za čtyři roky. Hlavním organizátorem je IOGKF (International Okinawa Goju-Ryu Karate-Do Federation), která již po sedmé připravila neopakovatelný zážitek, na japonském ostrově Okinawa pro všechny účastníky z celého světa. I naše malá země ze střední Evropy měla svoje zastoupení v podání pana Mgr. Jaroslava Kulika (5. Dan IOGKF) a ostatních členů. Pan Kulik je oficiálním představitelem IOGKF v Česku, člen Kolegia yudansha České asociace Okinawan Goju Ryu Karate Do a předsedou v jedné osobě. Po návratu domů, jsme uskutečnili exklusivní rozhovor, posuďte sami.

Jak se cítíte po návratu domů? Letos jste byl na Okinawě podruhé. Můžete stručně srovnat výpravu v roce 2012 a 2016?
Hezký den. Jsou to veskrze příjemné pozitivní pocity. Letos jsme vycestovali v početné skupině 13ti členů a předsevzali si určité cíle spojené s reprezentací naší země, v souvislosti účasti na 7. World Budosai. Dnes mohu konstatovat, že se vše náramně vyvedlo a všichni se vrátili zdraví a plní pozitivních dojmů. V roce 2012 jsem odjížděl do neznámé země zcela sám, bez zkušeností. Letos to bylo podstatně jiné... přátelské vazby v zahraničí jsou silnější, prostředí již známější a doprovod studentů a přátel to vše příjemně okořenil.

Chápu to dobře, že jste na ostrov Okinawa dostali opět pozvánku?
Je pravdou, že se naše návštěva nesla v duchu účasti na světovém semináři tradičního okinawského Goju Ryu Karate Do naší domovské organizace – IOGKF a pozván byl každý karateka, bez rozdílu

stylu, samotným senseiem Morio Higaonnou. My, jakožto členská země, jsme brali účast jako samozřejmost, že bude ale v takovém rozsahu, bylo pro mne příjemným překvapením. Rád bych tímto poděkoval všem zúčastněným za jejich rozhodnutí a samotnou reprezentaci CAOGK a ČR. Když si finanční náročnost účasti na akci uvědomují přátelé z Anglie, účast 13ti lidí z ČR byl pro všechny milým překvapením.

Jak na Vás působila aklimatizace a co pásmová nemoc (jet lag)? Museli jste přicestovat do Japonska dříve?

Cestování v čase je ošemetné, obzvlášť když na to nejste zvyklí. Mé dřívější zkušenosti mi hodně pomohly se s tímto faktem vyrovnat, proto jsme si třeba navolili let tak, abychom přiletěli navečer a mohli se případně dospat a srovnat s místním časem. Sedm hodin rozdíl udělá s člověkem divy, a každý se s tím srovnával individuálně.

Pamatuji si první trénink v Honbu Dojo, kdy jsem se Sensei Vlastou popadal dech a motal se už po první hodině. Každý další den to bylo lepší a lepší a náš záměr aklimatizovat se týden před Budosai se nám vyplatil.

Jak na Vás Okinawa zapůsobila, byl jste zde již podruhé a tak můžete srovnávat?

Druhá návštěva na Okinawě mi přinesla opět spoustu nových poznatků a zážitků, ze kterých bych rád čerpal a předal je dál v naší zemi, bude-li k tomu příležitost. Dusné a vlhké podnebí jsem očekával, přesto hned po příletu to byl první vjem, když jsme se ocitli pod širým nebem. Klimatizovaný hotel jsem po dřívější zkušenosti nepodcenil a zvolil lokalitu strategicky mezi Budokanem – místem konání Budosai a centrem města, kde leží i již zmiňované Honbu Dojo Sensei Morio Higaonny. Někteří volili cestu z letiště nadzemkou, někteří taxíkem, který je tam oproti pražským poměrům velmi levný.

Čekal nás týden aklimatizace, na který jsme si naplánovali několik tréninků v Honbu Dojo a návštěvu všech dostupných kulturních a historických památek. Kolotoč focení a nadšení z místního koloritu nabral otáček, a jestli jsem v roce 2012 udělal sám 100 fotek, tak teď se udělalo nesčetně víc. Za zmínku stojí povinná návštěva a prokázání úcty senseiům Miyagimu a Higaonovi u jejich památníku, návštěva hradu Shuri, místních zahrad a trhů. Pro mne, co by profesora biologie na střední škole, byla obrovským zážitkem návštěva největšího podmořského akvária na světě - Churaumi, kde jsme všichni oněměli úžasem nad majestátností volně se pohybujících žraloků obrovských. Vřele doporučuji.

Život v Honbu Dojo se vůbec nezměnil a jeho chod se řídí určitými pravidly. Členské země mají přístup do Dojo automaticky. Samozřejmě v době před Budosai je lepší se ohlásit, aby nedošlo ke kapacitním kolizím. Přesto však došlo. Opět se mi potvrdilo, že na malém prostoru bez klimatizace se dá cvičit i v takovém počtu, jako v průměrně obsazeném vagonu metra v Praze. Trénovat v Honbu Dojo je snem každého karateka příslušného stylu a je to otázka cti, vůle a vytrvalosti, snad i štěstí, když se to povede. Tyto všechny pocity se ve mně mísily, když jsem tam stál a cvičil pod vedením vyšších instruktorů. Jednou to bylo brzo ráno, jednou v pravé poledne, odpoledne...pokaždé bylo Dojo plné nadšených karatistů z celého světa. Vyšší stupně radily nižším ve vsí úctě, pokoře a přátelství. Tak jsme absolvovali několik tréninků pod vedením Sensei Lindy Marchant (7. Dan)

z Anglie, či Sensei Kenny Morrisonem (5. Dan) ze Skotska.

Večerní tréninky byly nejpočetnější a fyzicky nejnáročnější. Začínaly obvykle v 19,00 a byly pod vedením Sensei Yonekazu Uehary (8. Dan) nebo Masakazu Kuramota (7. Dan). Po hodinové rozcvičce následoval obvykle hlavní program a všichni napjatě očekávali, jestli dorazí samotný sensei Morio Higaonna. Většinou dorazil a byl to jako vždy velký zážitek. Stejně jako před čtyřmi lety i letos stejný pocit... přes čtyřicet karatistů různé národnosti, rasy, technických stupňů, dře a snaží se dostat ze sebe to nejlepší a najednou všichni ztichnou...šepetem se ozve: „jde Sensei...“ Objeví se ve dveřích a všichni se na povel nejvyššího stupně ukloní víc, než obvykle. Sborovým pozdravem „Onegai shimas“ ho vítáme a bedlivě sledujeme jeho usměvavý obličej, který si nás prohlíží a snaží zařadit známé tváře, pomalu prochází k popředí Dojo, tu a tam si podá ruku a uvítá jej...je v kimonu. A pak začal trénink pod jeho vedením...cvičili se základy, ale i Kata, Hojo Undo...najednou ani nevědilo, že nemáte téměř kde stát.

Cachtali jsme se doslova v kalužích vlastního potu i nejbližších sousedů a bylo nám to jedno. Obzvlášť při tréninku Kata, kdy se cvičilo na skupiny a každá technická skupina měla zacvičit svou Kata. Tak cvičily dohromady páté a šesté dany, pak čtvrté, třetí, druhé, první, hnědé pásy a pak zbytek. Každý svou Kata, a pokud se mu něco nezdálo, tak to celá skupina musela zopakovat. Neskutečně intenzivní zážitek. Na konci po každé pohovořil něco o historii a my hltali jak známé, tak zejména nové informace i z jeho

osobního života. Duch a atmosféra Honbu Dojo je velmi inspirativní a neopakovatelný prožitek...

Jak probíhalo letošní setkání World Budo Sai 2016?

Letošní již 7. Budosai byla grandiózní akcí, která neměla v historii Okinawy v rámci jedné pořádající organizace obdoby. V Budokanu se sešlo přes 1100 karatistů z celého světa, kdy vyslyšeli všichni pozvání senseie Morio Higaonny a dorazili na největší akci pod zámkou jen cvičit a setkat se pod jednou střechou. IOGKF jako patron tradičního okinawského Goju Ryu Karate Do pořádá každý 4. rok Budosai na Okinawě, jinak každý rok v létě Evropské Gasshuku.

Jsou to týdenní semináře s nejvyššími lektory, kteří vyučují blokovou metodou příslušné technické stupně, jednotí se technika a klade se důraz na odkaz a hlavní myšlenky uchované v Kata. Každý si odnese něco pro svůj rozvoj, či už nové výukové metody, nové informace nebo nová přátelství, která přetrvávají a jsou specifikou této organizace, která sdružuje přes 55 států světa.

Tréninkový den začal ranním cvičením od 9,00 pro 3. Dany výše, které vedl Sensei Higaonna a cvičila se většinou Kata. Od 10,00 začal hlavní trénink, kdy se seřadilo 1100 karatistů do zástupů a po etiketě a rozcvičce proběhl trénink základních technik také pod vedením Sensei Higaonny. Duch a atmosféra z Honbu Dojo se objevily v plné hale za burácejícího výkřiku Kiai. Od 11,00 do 14,00 proběhly pak tři 50 minutové bloky.

Pokaždé byly lektorovány jiným instruktorem, který měl připravený program šitý na míru skupině, kterou vyučoval. Co vím, tak jen v naší skupině 4. a 5. Danů, které byly spojeny, bylo přes 60 cvičenců. Každý den se nesl v podobném duchu, jen první trénink byl vždy přístupný s přibývajícím dnem o stupeň výše, tedy v úterý od 4. Danu, ve středu od 5. Danu atd. Na Budosai proběhly tradičně i zkoušky na mistrovské stupně, kde byla přítomna kompletní zkušební komise IOGKF: Sensei Morio Higaonna (10. Dan), Sensei Bakkies Laubscher (9. Dan), Sensei Kazuo Terauchi (9. Dan), Sensei Ernie Molyneux (8. Dan), Sensei Herik Larsen (8. Dan) a Sensei Tetsuji Nakamura (7. Dan). Povedlo se mi něco, o čem jsem v minulosti ani nesnil. Úspěšně jsem složil zkoušku na 5. Dan a podtrhl tak význam českého karate a postavení ČR v IOGKF.

Snad jsem svým úspěchem inspiroval mnohé své studenty a přátele, kteří ve mně vkládali naděje. Toto ocenění je pro mne srovnatelné s dosažením vysokoškolského vzdělání. Na závěr Budosai proběhla velkolepá demonstrace celé organizace za přítomnosti diváků z Naha, pozvaných mistrů, co by čestných hostů. Přítomni byli mimo jiné Sensei Kanazawa,

Sensei Teruia nebo Sensei Shimabokuro a další. Cvičilo se od základních technik, přes Kata Sanchin, až po všechny Kata. Proběhla demonstrace všech významných mistrů IOGKF, kteří ukázali své umění. Na konci zacvičil Sensei Higaonna Kata Tensho.

Vše bylo zpestřeno vystoupením hostů, budhistických mnichů z Číny, provincie Fuzhou, jenž je kolébkou Okinawského Karate Do. Budosai měla i několik perliček, které nebývají zcela běžné na podobných akcích. Jednou z nich byla přítomnost anglického Sensei Terry O Neila, který patřil mezi nejstarší přátele Sensei Higaonny a zasloužil se o jeho první krůčky v Evropě v 70. letech minulého století. Po celou dobu semináře dohlíželi nad cvičenci japonští fyziopraktici, kteří se svojí zvláštní metodou akupresurních bodů postavili nejednoho účastníka opět na nohy... Třetí, která stojí za zmínku, je uskutečnění slavnostního koncertu na počest Sensei Higaonny v podání operní pěvkyně Natsuko Minegishi. Patří mezi osobní záky Sensei Kanazawy, blízkého přítele Sensei Higaonny. Nejvíc uchvátila projevem Rusalky v českém znění, u kterého se nám všem přítomným Čechům zatajil dech, a vyhrkly slzy. Překrásný zážitek.

7. Budosai byla za námi a všichni se shodli, že byla velice úspěšná a předčila očekávání. Česká výprava měla na této akci důležitý úkol zpropagovat 31. Evropské Gasshuku, které se má konat příští rok 2017 v Praze. O tuto akci projeví všichni nebývale velký zájem, a proto můžeme konstatovat, že byla mise úspěšně splněna.

Je pořád velmistr Morio Higaonna tak charismatický?

Je to skutečná žijící legenda a je neuvěřitelné, jakou energií disponuje ve svém věku necelých 78 let. Nikdo by nepoznal, že před dvěma lety přežil vlastní smrt, kdy mu praskla aorta a on se zotavil do takové míry, že byl schopen odučit celé Gasshuku v plném nasazení a velkém stylu. Obrovská uznávaná kapacita, autorita a přítel mezi svými kolegy, senseii a garanty jiných stylů, oficiální garant stylu Goju ryu pověřený Okinawskou prefekturou, čestný předseda IOGKF, to jsou jedny z mnoha titulů, kterými bychom ho mohli charakterizovat. Po lidské stránce je neuvěřitelně skromný a pracovitý. Karate obětoval celý svůj život a dnes je IOGKF, které vzniklo v roce 1979 v anglickém Poolu, obrovská celosvětová organizace, která má budoucnost a je založena na cenných životních hodnotách.

Ty chrání před komerčním pojetím zuby nehty a jsou odrazem jeho celoživotní práce. Věčně usměvavý přátelský a charismatický muž, z jehož vystupování číší i v jeho věku pokora. Je to Sensei.

Co se Vám podařilo v České republice a co byste vyzdvihl?

Naše organizace značně posílila v posledních letech, aktuálně cvičíme v šesti klubech po celé republice: v Antei Dojo Brno, v Okinawa Karate Do TJ Slovan J.Hradec, v Rikai Dojo Strmilov, v Okinawa Karate Ki Sedlčany, v Sanchin Dojo Benešov, v Shinzato Dojo Praha a výhledově se k nám hlásí další... Po technické stránce se nám také daří a naši instruktoři a studenti na sobě neustále pracují, jehož příkladným důkazem je i můj úspěch na Okinawě. Osobně mám velkou radost, že se členská základna rozrůstá nejen o děti, ale zejména pak o dospělé cvičence, kteří tvoří velkou část oproti jiným, zejména soutěživým stylům. V Praze působíme také na UK, na Klasickém Gymnáziu v Modřanech nebo v Sunny Cannadian International School. Obrovským úspěchem je vyhraná kandidatura na pořádání Evropského Gasshuku, jehož pořádání jsme vyhráli před Hamburgem nebo Kodaní a dnes víme, že to bude velkolepá úspěšná akce.

Jaký je Váš názor na to, že se Karate po letech objeví v roce 2020 na olympiádě v Tokiu?

Hmm, víte, jsem na jedné straně profesor tělesné výchovy, na druhé instruktor tradičního Karate Do. Myšlenku olympionismu ctím a uznávám, v případě Karate Do si však myslím své. Domnívám se, že to může zpopularizovat karate jak sport u lidí,

udělat z něj hon na medaile, kvalifikaci, přitáhnout další sponzory a mašinérii politiky...určitě se najdou výjimky, ale domnívám se, že z pohledu našeho nesoutěživého pojetí bude tento fenomén mezistupněm za poznáním skutečných hodnot Karate Do. Na setkání šéf instruktorů 44 států, padla zmínka o olympiádě v Tokiu v souvislosti, jestli se nepřesune termín 8.Budosai z roku 2020 na 2019. Důvodem jsou větší finanční náklady na pořízení letenek a chaosu, který v době olympiády nastane. V roce 2019 bude také 40. výročí existence IOGKF.

Co máte v plánu, pane Kuliku do budoucna? Opět cesta na Okinawu, nebo někam jinam?

Jednoznačně bych rád zmínil pořádání 31. Evropského Gasshuku 24. - 28. 7. 2017 v prostorách Sokolu Královské Vinohrady. Všechny instruktorské špičky přislíbily účast, bohužel Sensei Higaonna již po světě necestuje a zůstává na Okinawě, kde vyučuje ve svém Honbu Dojo. Rozhodně bych ale tímto rád pozval všechny na naše Gasshuku, kde si můžete zacvičit, zažít atmosféru a poznat nové přátele. Již teď mohu zmínit, že kromě klasického modelu máme připraveny i tři extra kurzy v podobě lekce Kakie a boje na zemi pod vedením Sensei Paula Nolana (7. Dan), lekce karate pro ženy pod vedením Sensei Lindy Marchant (7. Dan) a lekce s japonskými fyzioterapeuty, která bude samozřejmě tlumočena a přístupna široké veřejnosti.

Co byste našim čtenářům vzkázal na závěr?

Všichni, kteří tento článek přečetli až sem, mají určitý vztah ke Karate Do a určitě budou se mnou

souhlasit, že neexistuje špatné karate, ale vše je o lidech - učitelích a žácích. Lišíme se od dnes populárních úpolů jako je MMA, box, kickbox, či Krav Maga, nejenom fyzicně, ale zejména pak duchovními hodnotami, filosofií, etiketou, trpělivostí a pokorou...Přeji všem, aby našli to, co hledají. Cílem může být i cesta, třeba prázdné ruky. Pokud byste měli zájem se o nás víc dozvědět nebo o Gasshuku, více informací najdete na www.iogkf.cz.

Autor: Antonín Grůza
Fotografie: archiv IOGKF.CZ

Materiál byl zpracován pro
časopis *Bojová umění*
11,12/2016

空手道

MISTROVSTVÍ EVROPY MLÁDEŽE V KARATE GOJU RYU - BRNO 1998

BRNO, 24. - 27. září 1998, sportovní hala KSB Vodova ul., Brno - Královo Pole

Zúčastněné země: Rakousko, Maďarsko, Rusko, Bělorusko, Litva, Řecko, Německo, Belgie, Itálie, Španělsko, Slovinsko, Srbsko, Česko, Slovensko.

Reprezentační tým České republiky:

KATA: Dvořáková Markéta, Schwanzer Robert, Střítecká Petra, Zubov Radomír, Chudobová Klára, Neveselý Josef, Hubáčová Anna

KUMITE: Horká Milada, Elsner Pavel, Dvořáková Markéta, Hetmánek Pavel, Chudobová Klára, Vaverka Lubomír, Střítecká Petra, Burget Milan, Majer Rostislav, Mičulek Jaroslav, Kropík Ondřej, Vetešník Jiří.

Ve dnech 24.- 27.9. mělo Brno příležitost dokázat na ME GOJU-RYU KARATE, že i v našich skromných poměrech se rodí špičkoví závodníci, kteří nezaostávají za evropskou elitou. Ten nejtěžší úkol, a to úkol pořadatelský, na sebe vzal náš nejúspěšnější klub Taro kan karate team Brno v čele s panem ing. Jiřím Bočkem, který je zároveň i prezidentem Českého svazu karate GOJU RYU.

Na úvod je třeba připomenout vysokou profesionalitu této události, vždyť šlo o účast 14 zemí, mezi nimiž jsou i takové esa jako Itálie, Německo či Španělsko!!! Příslibem kvalit byla také přítomnost evropských rozhodčích a jiných osobností, mezi nimiž byli i tací jako pan MUDr. Martin Čulen, člen direktoriátu světové federace karate WKF a prezident Slovenského svazu karate, pan Ing. Ladislav Klementis, prezident Slovenské federace karate a šéf rozhodcovské rady WKC, pan Jozef Hensens, generální sekretář Evropské federace Goju ryu, na špici s prezidentem a zakladatelem Evropské federace Goju-Ryu panem Fritz Nöpelem z Německa.

Všechny tyto aspekty ztěžovaly práci organizátorům, ale zároveň i zvyšovali diváckou atraktivitu. Prvotním a nejdůležitějším činem byla již samotná dohoda o pořada-

telské zemi, kterou po dlouhodobém úsilí ing. Bočka získala Česká republika. K této dohodě došlo v Belgii na ME 1995. Pak už stačilo jen vyřešit „pár organizačních drobností“ a „Evropa“ mohla začít. Tedy, abychom byli přesnější, muselo se zajistit místo konání, veškeré vybavení a ozvučení haly, tatami, digitální časomíry, ubytování a stravu závodníkům, důstojné uvítání zahraničních reprezentací a v neposlední řadě (ale to hlavně) sponzory na finanční spoluúcast. Dále k takovéto události neodmyslitelně patří reklama. Mohli jsme se s ní setkat již několik týdnů před začátkem mistrovství na vysílání brněnské stanice rádia Kiss Hády, na stránkách Mladé Fronty Dnes, či dokonce ve vysílání televizní stanice Nova v pořadu Snídaně s Novou. Jednoduše řečeno, v září bylo možno na Mistrovství Evropy narazit opravdu všude. Nakonec, po všech pořadatelských nástrahách, bylo Brno připraveno na čtvrtetní příjezd účastníků. Skvělou spoluprací s Interhotelem Voroněž, který organizátorům vytvořil vskutku důstojné zázemí s vyzdobeným registračním stolem, vznikl výborný první dojem po příjezdech jednotlivých týmů.

Jako tzv. „meeting point“ se hotel Voroněž osvědčil dokonale. Po všech uvítacích ceremoniali-

tách došlo ve večerních hodinách k slavnostnímu uvítání delegací v restauraci hotelu Voroněž. Po projevech předsedy ČSKG Ing. Bočka a presidenta EGKF pana Nöpela, ve kterých se kromě uvítání, mluvilo o významu karate v dnešních dnech, následovalo předávání opravdu originálních suvenýrů - dárkové balení značkového vína s vinětou Evropského šampionátu. Uvítací večer byl zakončen podáváním neméně originálních jídel.

První den Mistrovství začal již od šesti hodin ráno horečnými přípravami v hale na Vodově ulici. Ve čtyři odpoledne bylo již vše v plném lesku a kolem páté hodiny začali do haly přicházet první diváci a usedat na svá sedadla. Speakeři pomalu rozcvičovali svá mluvidla, vždyť se jednalo o opravdové profesionály, televizního komentátora pana Zdeňka Valentu, současného mluvčího České unie bojových umění a speakera rádia Kiss Hády Dalibora Kalába. Přesně v 18.00 již už nic nebránilo oficiálnímu zahájení, kde po úvodní řeči ing. Jiřího Bočka a pana Fritz Nöpela slavnostně otevřel šampionát zástupce Magistrátu města Brna pan Dr. Šifalda. Následoval slavnostní nástup všech států v doprovodu CHEERLEADERS (mažorettek).

Snad nejzajímavější část tohoto dne však byla zahajovací exhibice a to nejen tím, že vstup byl volný. Pro diváky byl připraven gala-program s takovými účinkujícími, jako jsou taneční skupina BEAT UP, akrobatický ROCKEN ROLL, karate kata Radek HADROVSKÝ, cvičení s nunchaku předvedl Roman MÁČKA, KENDO a IAIDO v podání Ing. Ondřeje Musila. Oficiální program trval do 19.30 hodin a myslím, že diváci mohli být velice spokojeni s výhledem na další dva dny bojů o tituly Evropských šampiónů v karate. Ve 20.00 hodin začalo ve slavnostně vyzdobeném salonku Interhotelu Voroněž zasedání parlamentu “general meeting” Evropské federace.

V sobotu od 9.00 ráno se již všichni aktéři soutěžní disciplíny kata jednotlivci nervózně rozcvičovali, rozhodčí dostávali poslední pokyny a souborná cvičení mohla začít. V každé kategorii mužů a žen jsme měli dvě želízka v ohni, což byl dle propozic maximální počet z každé země. Všichni naši reprezentanti se zdárně dostali po vyřazovacích kolech do finále, což ještě více vystupňovalo naději na úspěch. V kata muži jsme obsadili krásné druhé místo prostřednictvím Roberta Schwanzera z Brna a čtvrtý byl Radomír Zubov z Bruntálu. V kata žen zůstal titul Mistra Evropy doma, kdy ve finále nechala za sebou reprezentantka Markéta Dvořáková z Brna taková esa, jako italskou Penolazzi, nebo Slovenku Strakovou. Sedmé místo patřilo Petře Strítecké. Kata jednotlivci - disciplína, která hovoří o technické vyspělosti cvičenců dopadla nad očekávání dobře, kdy Česká republika a Itálie získali shodně první a druhé místo. Kde nejlépe v Evropě se tedy cvičí Goju ryu ... ? Kata team, která je velmi nároč-

ná na souhru cvičenců, což bez dlouhodobé soustavné přípravy nejde skončila nadprůměrně, ale ambice dle Ing. Bočka byly větší.

V ženách třetí místo a v mužích místo druhé je velký úspěch, ale lesk zlata zde chyběl. Před polední přestávkou následovaly fenomenální slavnostní ceremonie. Právěmu rohu sportovní haly, speciálně vyzdobenému pro ocenění vítězů vévodily mohutné stupně vítězů potažené modrým sukmem, v pozadí logo Mistrovství Evropy v nadživotní velikosti a špalír květinové výzdoby pro příchod nejlepších. Ceny předávali vždy vysokí funkcionáři Evropské federace, za slavnostních fanfár či státních hymen. Jednoduše velkolepé. V odpoledních hodinách začaly eliminační boje kumite jednotlivců v hmotnostních kategoriích. Naše naděje skýтали jak Pavel Elsner, Milan Burget, Ondřej Kropík, Milada Horká či zlatý medailista z minulého ME v Německu Třinecký Rostislav Majer. Z nedostatku zápasníků něžného pohlaví zkusily své štěstí typické “katařky” Markéta Dvořáková, Petra Strítecká a Klára Chudobová. Rozhodně nenechaly svým soupeřkám nic zadarmo a dosáhly i na medaile. Z eliminačních kol vyšli po mnoha těžkých bojích bronzově Milan Burget, Ondřej Kropík, Klára Chudobová a Milada Horká. Do finále postoupil pouze Pavel Elsner, který podlehl Španělu Salesovi a získal tak stříbro. V neděli se již všechny mužstva pečlivě rozcvičovaly na poslední disciplínu kumite týmy. Po pečlivé přípravě trenéra Lance stáli na čáře před soutěžemi tříčlenných družstev mužů a žen: Majer, Burget, Elsner, Kropík, Dvořáková, Horká, Chudobová a Strítecká. Tvrdá a nekonečná eliminační kola a u mužů souboj

se Španěly, u žen souboj s Ruskami nakonec přisoudil pro oba naše reprezentační týmy bronzové medaile. Pan Ing. Boček by chtěl našim prostřednictvím poděkovat všem lidem, kteří se podíleli na realizaci šampionátu a v časové tísní jim nemohl poděkovat za podání pomocné ruky. Ať jsou to sponzoři nebo mediální partneři všem ještě jednou velký dík. Snad se znovu setkáme při konání podobné akce. Chtěl poděkovat panu Ing. Bočkovi za krásné přijetí a pomoc při realizaci tohoto článku.

*Autor: Antonín Grůza
Fotografie:
archiv autora*

*Materiál byl zpracován pro
časopis Fighter's magazin
12/1998 a 01/1999*

Představujeme herce a protagonistu bojových umění, jeho jméno je JEFFREY SPEAKMAN

K příležitosti konání letošního ročníku US OPEN '98 v Orlandě na Floridě se mimo jiné uskutečnil seminář s mistrem American Kenpo Karate a hercem, jehož jméno je známo všem, kteří se trochu zajímají o bojová umění a nemohou jeho osobu přehlédnout.

Je to – JEFFREY SPEAKMAN čerství čtyřicátník, který má v sobě elánu a energie, jako by mu bylo dvacet let. V pátek 24.července 1998 v 16.00 hodin začal seminář pro začátečníky a středně pokročilé a v 18.00 hodin pro pokročilé a černé pásy. Nakonec v 19.00 hodin setkání s vedoucími oddílů American Kenpo Karate z celého světa. Ve spolupráci s přáteli se nám pro redakci Fighter's Magazínu podařil husarský kousek a na chvíli, mezi semináři, jsme přemluvili pana SPEAKMANA k rozhovoru pro náš časopis. JEFF SPEAKMAN je po celém světě znám jako akční hrdina. Je držitelem 6.Danu v American Kenpo Karate a styl, na který nedá dopustit, je Goju - Ryu Karate. V rozhovoru JEFF mluví o svých začátcích, přátelství s EDEM PARKEREM – zakladatelem American Kenpo Karate a jeho dalších představách budoucí cesty "American Kenpo Karate". Po smrti zakladatele EDA PARKERA, je tomu už více jak 7.let, kdy nás opustil, chce JEFF SPEAKMAN oživit Kenpo , které dobře zná.

Kdy jste se začal poprvé zajímat o bojová umění a svět showbusinessu?

Dá se říct, že nejdříve jsem začal s bojovým uměním, které cvičím od roku 1978. Byli to styl Goju - Ryu Karate a mistr LOU ANGEL (10. Dan), kteří mě učarovali tak, že od tohoto okamžiku se datuje začátek mojí cesty bojových umění. Cesta k showbusinessu byla trochu neobvyklá. Většinou je to tak, že herec se určité praktiky učí a zkusí před vlastním natáčením filmu. Já jsem se začal zajímat o Goju - Ryu Karate a poté jsem také začal navštěvovat kurzy herectví to bylo v roce 1985. Po pěti letech jsem dostal svojí opravdovou první roli ve filmu THE PERFECT WEAPON.

Kdo , Vás přivedl na nápad objevit se v showbusinessu ?

Studoval jsem ve škole (u EDA PARKERA) v západní části Los Angeles v té době měl ED více jak 200 dojo po celých státech a přes 25.000 žáků. Mnoho různých rodičů přivádělo do školy svoje děti učit se karate. Tam mě také bylo jednou nabídnuto, abych zkusil navštěvovat kurzy herectví a historie. Ze začátku se mi do toho nechtělo. Věděl jsem, že to asi není můj životní styl, styl který chci žít. Po dlouhém přemlouvání jsem začal studovat. V té době se staly dvě věci, které mě zasáhly v jeden čas. Za prvé jak už jsem říkal to bylo, že jsem začal studovat v kurzech herectví, za druhé - v tu dobu natočil JEAN CLAUDE VAN DAMME

jeden ze svých prvních filmů a tím byl " BLOOD SPORT ". Řekl jsem si, že když tento člověk dokáže takové otočky a všechno kolem, tak počkejte, až uvidíte co je to American Kenpo Karate v akci !

Jaký byl Váš učitel EDMUND K. PARKER - zakladatel American Kenpo Karate ?

Já jsem z Chicaga. Bylo mě řečeno, že pokud chci dělat karate (pokud to myslím s karatem vážně), měl bych se odstěhovat do Kalifornie a začít cvičit u EDA PARKERA, protože je jedním z nejlepších na světě. V Chicagu jsem cvičil styl Goju - Ryu Karate. Můj učitel LOU ANGEL nositel 10.Danu napsal panu PARKEROVI dopis , který jsem nakonec odevzdal jemu osobně. Začal jsem studovat ve škole v Los Angeles a poté co jsem opustil Goju - Ryu Karate jsem přešel na American Kenpo Karate.

Musela to být ale dosti rychlá změna přejít na styl American Kenpo Karate ?

Je pravda, že jste dosáhl černého pásu (1.Dan) dříve jak za rok ? Ano, trvalo mi to deset a půl měsíce. Byl jsem dosti učenlivý a hlavně ctizádostivý.

Jaké byly první zážitky z American Kenpo Karate ?

Když jsem začal opravdu uvažovat o tom, že se přestěhuji do Kalifornie, tak my LOU ANGEL poprvé ukázal učení EDA PARKERA. Opravdu ale poprvé jsem se dostal ke stylu American Kenpo Karate na mezinárodní soutěži v Long Beach Auditorium v Los Angeles. Tam jsem se také poprvé setkal osobně s EDMUNDEM PARKEREM, který mě časem začal učit na jedné ze svých škol v západní části L.A.

Charakterizujte co to vlastně American Kenpo Karate je.

Je to praktická forma karate, nedá se použít na soutěži nebo v ringu. Je to směs s prvky stylů Aikido, Judo, Wu-shu Kung Fu, Jiu Jitsu a klasického karate. Je to styl , který v roce 1954 ED PARKER převzal k obrazu amerického světa.Založil organizaci IKKA, ve které byli všichni příznivci Kenpo stylu. V Kenpo stylu má člověk pod kontrolou svoje myšlenky a celkově se odpoutá od světa kolem. Když člověk cvičením získá obzor a ví, na které stojí straně, tak se lépe vypořádá s problémy, které na něj čekají.

ED přivezl tento styl v roce 1949 z východu a celkově ho předělal, což se mu podařilo během pěti let. Kenpo je vlastně druh Kung - Fu. Studovali jsem fyziku a pohybovou stránku všech úderů a kopů, geometrii a anatomii. Každý úder vyvolá bolest na určitém místě. Je to podobné jako u kulečnicků, dáte kouli rotaci a ta se nemine, jako technika v Kenpo systému. Mezi žáky ED PARKERA byli např. BRUCE LEE a ELVIS PRESLEY.

Vy svým učením pokračujete na cestě stylu a založil jste organizaci AKKS (AMERICAN KENPO KARATE SYSTEM). Jak tato společnost vznikla ?

Bylo to koncem roku 1995 a začátkem roku 1996, když jsem převzal po panu PARKEROVI jeho organizaci IKKA a já jsem začal formulovat organizaci AKKS. S touto organizací jsem měl poměrně dost problémů, a to hlavně v začátcích. Založil jsem ji i proto, že jsem měl spoustu kamarádů kteří proto aby mohli soutěžit, potřebovali být pod určitou organizací. Pozval jsem BRIANA HEINSE. Začal jsem cvičit a pořádat semináře - jako je ten dnes na US OPEN '98. A hlavně mně BRIAN poradil, jak dál.

Dosáhli jste s AKKS nějakých úspěchů ?

Ale ano. Po smrti pana PARKE-RA, jsem uspořádal mnoho seminářů po celém světě. Chtěl jsem poznat lidi ze všech koutů a zasvětit je do American Kenpo Karate a pokračovat v učení EDA. Chci sjednotit lidi ze všech krajín a dál pokračovat v tradici stylu.

Jaké jsou rozdíly mezi Vaší a jinou organizací ?

Mnoho organizací mají struktury a kategorie. V naší organizaci AKKS se snažíme odbourat tato rozdělení. My jsem organizace pro lidi, bez rozdílů věku a předcházejících znalostí z jiných stylů.

Vaše další plány do budoucnosti ?

Chtěl bych pořádat další semináře a střetnutí všech příznivců AKKS. Chtěl bych otevřít nové pobočky naší organizace na celém světě. U Vás v Evropě máme pobočky v Itálii , Norsku, Švédsku a Španělsku, ale také např. v Jižní Africe. Momentálně natáčím film RUNNING RED a pro televizi to bude seriál se základy American Kenpo Karate. Stále se něco nového děje.

Mockrát Vám děkujeme za rozhovor .

Já jsem velice rád, že jsem se seznámil s novými lidmi někde ve středu Evropy a jestli se do České Republiky podívám, rád se s Vámi opět setkám. Na shledanou !

Jeff Speakman se poté odešel připravit na další seminář, který následoval. Mimo karate Goju - Ryu a American Kenpo Karate se zajímá o kulturistiku v Gold's Gymu , trochu aerobiku a je považován svým přístupem k následníkovi samotnému Bruce - Leemu.

Mezi jeho filmografii patří např :

SIDE ROADS (1988)
THE PERFECT WEAPON (1991)
STREET KNIGHT (1993)
THE EXPERT (1994)
DEADLY TAKEOVER (1995)
SCORPIO I. (1997)
LAND OF THE FREE (1998)

*Autor: Antonín Grůza
Fotografie: Internet*

*Materiál byl zpracován pro
časopis Fighter's magazin
02,03/1999*

ASIA BUDO CENTER

Aktuální informace:

Upozornění pro všechny naše členy Asia Budo Centra, z. s.

První lekce (trénink), se uskuteční v úterý 5. září 2023 v 18:00 hodin v tělocvičně školy.

Skupinové lekce budou probíhat v tělocvičně ZŠ Komenského v Hustopečích

Úterý od 18:00 do 19:00 hodin

Čtvrtek od 18:00 do 19:00 hodin

Vstup do areálu školy je z ulice Masarykovo nám. u SOU. Doporučujeme přijít 15. minut, před začátkem cvičení a tréninku. Pokud bude vstup zavřený, zazvoňte na zvonek s nápisem tělocvična.

Po krátké době, vám budou dveře na dálku otevřené. Po odložení oblečení a obuvi v šatně, se dáte po schodech dolů do prostoru tělocvičny.

Určeno pro všechny od 10 let věku

ASIA BUDO CENTER, z. s.

*Centrum pro rozvoj a propagaci
východoasijské kultury,
bojových umění a sportů.*

www.asiabudocenter.eu

BUDOKAN HUSTOPEČE

klub tradičního karate

www.budokan.cz

夢 **plnimesny.eu**
nejen bojovníkům a bojovnicím

FOTO GALERIE

*Workshop Krav Maga – Kapap
Hustopeče 11. 11. 2010*

*Senioři a prevence proti zločinu
Hustopeče 30. 11. 2010*

*Mládež a prevence proti zločinu
Hustopeče 07. 12. 2010*

*Ukončení kurzu Krav Maga
Hustopeče 12/2010 – 03/2011*

VIDEO GALERIE

*Poděkování nakonec
Budoshow 2010*

*Poděkování nakonec
Budoshow 2011*

*Poděkování nakonec
Budoshow 2012*

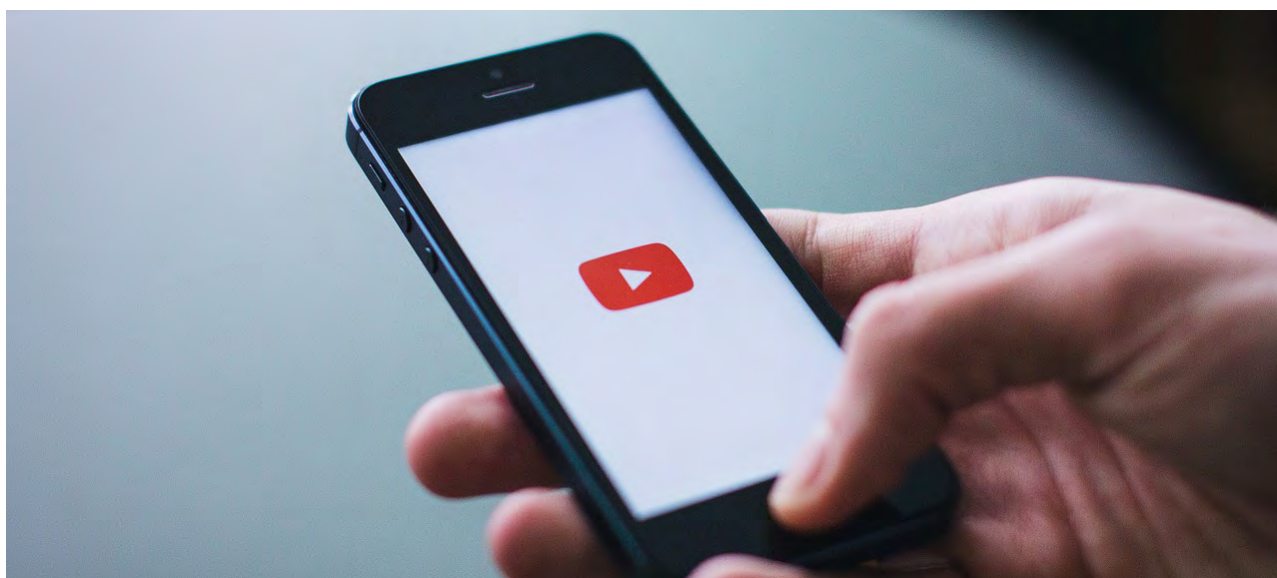
*Nábor karate a
sebeobranu 2013*

*Poděkování nakonec
Budoshow 2013*

*Mistrovství světa
v Portugalsku 2014*

SOCIAL MEDIA

ASIA BUDO CENTER

<https://asiabudocenter.eu/>

YouTube

<https://www.youtube.com/channel/Uct2DpjyKH6bmKcSIbF0f94Q>

Instagram

<https://www.instagram.com/asiabudocenter.eu/>

Facebook

<https://www.facebook.com/AsiaBudoCenter>

<https://www.facebook.com/groups/AsiaBudoCenter>

BUDOKAN.CZ

<https://budokan.cz/>

PLNÍME SNY

<https://plnimesny.eu/>

Instagram

<https://www.instagram.com/plnimesny.eu/>

Facebook

<https://www.facebook.com/plnime.sny.nejen.bojovnikum>

ASIA BUDO CENTER

TEAM CZECH REPUBLIC

KARATE - SEBEOBRANA HUSTOPEČE

ASIA BUDO CENTER

TEAM CZECH REPUBLIC

Asia Budo Center, z. s. funguje v Hustopečích již 15 let. Jeho hlavní činností je propagace a rozvoj východoasijských bojových umění a kultury. Včetně prevence kriminality a sociálně patologických jevů dětí a mládeže formou cílené všeobecné sportovní přípravy.

Věděli jste, že v letech 2014–2016 jsme přivezli do Česka:
10x zlato, 5x stříbro a 7x bronz z mistrovství světa bojových umění v Portugalsku!

- * KARATE - japonské bojové umění
- * KRAV MAGA - izraelský systém
- * KAPAP - izraelský systém
- * KAJUKENBO - havajské umění
- * SEBEOBRANA - pro dívky a ženy

- * Soukromé lekce - Kondiční lekce
- * Celoroční nábor do kurzů a lekcí
- * Vybavený sportovní prostor v Hustopečích

GSM: +420 721 328 832

Praxe v bojových uměních,
sportech a sebeobraně

Antonín Grůza
instruktor bojových umění
vicemistr světa z roku 1998

www.asiabudocenter.eu

Co bude v příštím čísle?

Fotografie na zadní straně je z databáze www.shutterstock.com

Články z archivu redakce:

- * Seminář s Shihanem Takeji Ogawou
- * 14. ročník festivalu bojových umění a sportů z Francie
- * Asia Budo Center dobyl svět!
- * Setkání pamětníků Česko-Slovenského karate

Další materiál a články...

